

[Palle Simonsen]

slutninger folketinget har truffet, således at man får et bedre grundlag fra politiets side for at skride ind og i hvert fald føler sig psykisk bedre rustet til at sørge for, at folketingets beslutning efterleves.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i forbindelse med den seneste buskonflikt har savnet justitsministerens klare tilkendegivelse af, at fysiske blokader ikke vil blive tolereret, og at de vil blive brudt med de midler, som politiet har til rådighed.

Når jeg siger det på den måde, er det, fordi det ikke er nok, at et par politibetjente pænt og venligt siger til et par blokadevagter, at de nu venligst bedes fjerne sig, og så går igen. Det, det drejer sig om, er trods alt at sørge for, at de buschauffører, de tjenestemandsansatte f. eks., som var indstillet på at køre busserne, også får mulighed for at køre busserne.

Man må stadig væk sige, at beslutningen fra folketingets side er klar, men jeg føler mig ret sikker på, at der mangler en opbakning fra regeringen, især fra justitsministerens side, til at gøre politiets muligheder for at bryde de fysiske blokader bedre. Og det appellerer vi til at man vil leve op til fra regeringens side.

Dette er, som jeg tidligere har sagt, ikke et spørgsmål om bare at tildele nogle straffe, men jeg synes nok, der er et eksempel i denne forbindelse, som skal nævnes under debatten i dag, for det er af interesse med hensyn til, hvorvidt der skabes lige vilkår i dette land.

I dag skal der i Ålborg afsiges dom over 25 fiskere, som deltog i en fysisk blokade den 4. maj 1978. Her har der altså været mulighed for at slæbe mennesker, der deltog i en fysisk blokade, for domstolene. Hvad der sker, er rettens sag, og det skal jeg ikke kommentere, men det, man må spørge om i denne forbindelse, er: sker det også på de andre områder, f. eks. når der er tale om ulovlig blokade fra buschaufførernes side? Vil der så også blive tale om, at der bliver rejst tiltale mod nogle af de personer? Det, det i hvert fald er vigtigt for folketinget at få slået fast, er, at der skal være lige vilkår. Det kan ikke være sådan, at der er nogle, der skal efterleve reglerne mere end andre. Sandheden om disse ting her er vel netop, at man er meget sårbar i forhold til, hvad der kan ske, når der er tale om en arbejdsnedlæggelse som den, fi-

skerne foretog, og som folketinget naturligvis også måtte tage afstand fra, men det er to forskellige ting. Det er, ligesom man er indstillet på at tage mere håndfast på det emne. Det mener jeg er meget farligt.

Jeg tror ikke, der er ret mange i dette folketing, som egentlig ønsker, at der skulle strammes vældigt op i forhold til holdningen over for almindelige strejker tilbage i historien, men derimod over for det, som har et politisk mål. Derfor vil jeg kun afslutningsvis sige, at jeg føler mig overbevist om, at det ikke er sidste gang, folketinget kommer til at diskutere dette, og at jeg mener, ansvarsbedviste partier i folketinget har en forpligtelse til at forsøge at analysere, hvordan man ved at trække de grænser, der kan trækkes inden for lovgivningens rammer, forhindrer, at en slags politiske soldater ude i det civile samfund søger at nedbryde det demokrati, vi har opbygget i fællesskab gennem en række år. Det her drejer sig nemlig ikke bare om at vurdere en enkeltstående konflikt, men om at vurdere det moderne demokratis muligheder for at overleve.

Melchior (CD):

Et gammelt ord siger, at lasternes sum er konstant. Det ser ud til, at summen af de i dag til debat satte arbejdsnedlæggelser også er konstant, efter de oplysninger, som statsministeren gav i sin redegørelse her. Ved tallet for 1978 nævnte statsministeren et antal af de godt og vel 1.200 af disse »vilde« arbejdsnedlæggelser, som hidrørte fra perioden under SV-regeringen – for øvrigt en af de mange lejligheder, hvor socialdemokratiets ordfører i dag også faldt sin statsminister og sit parti i ryggen – men da vi så fik tallene for 1977 og 1976, måtte vi komme til den konklusion, at selve dannelsen af SV-regeringen ikke bragte tallet ekstraordinært højt op i 1978, men at der åbenbart må være et eller andet behov for, uanset om vi indgår august- eller septemberforlig eller der dannes nye regeringer, og uanset hvordan omstændighederne er, et vist antal af chikaner.

Statsministeren satte ikke tallet i relief. Statsministeren omtalte, at det måtte ses i sammenhæng med de mange, der arbejder, og de mange arbejdsdage og -timer og den produktion, der vitterlig udføres, men vi fik ikke sat det i relief. Som andre ordførere har